

Mál nr. 397/2020**M og****V v/ ábyrgðartryggingar sveitarfélags B.****Ágreiningur um bótaskyldu er grunnskólanemandi slasaðist í vatnsrennibraut.****Gögn.**

Málskot, móttækið 23.11.2020, ásamt fylgigögnum.

Bréf V, dags. 27.1.2021, ásamt fylgigögnum.

Málsatvik.

Laust eftir hádegi 4. júní 2015 var M að renna sér niður rennibraut sem lögð hafði verið á hól við A í sveitarfélaginu B, er hún brotnaði á neðri enda sköflungs vinstri fótar. Í skýrslu lögreglu sem kom á vettvang segir að M hafi dottið þegar hún hafi verið að renna sér niður plastdúk með sápu á. M hafi rennt sér niður standandi og beyglað fótinn.

M var flutt á bráðadeild Landspítalans til skoðunar. Í bráðamóttökuskra við komu á deildina er skráð að M hafi staðið í einhverri rennibraut og dottið og síðan mikill verkur í vinstri fótlegg. Í meðferðarseðli hjúkrunarfræðings á sjúkrahúsinu frá sama degi segir um ástæðu komu að M hafi verið að renna sér í sápurennibraut í brekku við skólann sinn, verið komin niður þegar barn hafi komið rennandi aftan á hana og hún fallið á spýtu.

Af skráningu A um slysið sem gerð var á slysdaginn, má ráða að M hafi fallið og um hafi verið að ræða eins og segir í skráningunni: „Áverki frá öðrum.“

Í málskoti segir að lýsing hjúkrunarfræðings á bráðadeild Landspítalans staðfesti að M hafi rennt sér niður áfallalaust, staðið upp og þá fengið annað barn aftan á sig. Við það hafi hún fallið á tréhæl sem hafi verið notaður til að festa rennibrautina. Kveður M að mistök hafi átt sér stað við uppsetningu vatnsrennibrautarinnar og/eða við eftirlit með börnunum sem þar voru að leik. Ljóst sé að starfsfólk A hafi annað hvort ekki verið að fylgjast nægilega vel með hvenær börnin fengu að renna sér niður rennibrautina eða enginn hafi verið að fylgjast með þeim þegar þau renndu sér niður. Hafi M mátt treysta því þegar hún renndi sér niður, eins og hafi átt að gera, að öðru barni yrði ekki hleypt niður rennibrautina of snemma á undan henni. Kveður M að B sem eigandi og rekstraraðili A beri skaðabótaábyrgð á líkamstjóni því sem hún hlaut í slysinu. Hefur hún krafist bóta fyrir líkamstjón sitt úr ábyrgðartryggingu B hjá V.

V kveður umrædda rennibraut vera í raun dúk sem er negldur fastur með tréhælum í gegnum 3 cm kósa á dúknum. Dúkurinn hafi verið festur ofarlega í brekkunni til að koma í veg fyrir að hann rynni niður og að nemendur myndu rekast í hælana. Vatni og sápu hafi síðan verið sprautað á dúkinn til að gera hann sleipan. Hóllin sem rennibrautin hafi verið lögð á sé mikið notaður á veturna til að renna sér bæði á sleðum og snjóbotum og sé vinsæll af nemendum og öllum aldurshópum. Hóllinn sé hvorki stór né brattur og því ekki talið hættulegt að setja brautina upp. Brautir sem þessar hafi verið settar upp við skóla í fleiri sveitarfélögum og á ýmsum bæjarhátíðum að sumri til. Á hólnum hafi verið gæsla tveggja kennara til að stýra rennsli niður og gæta þess að ekki myndaðist örtröð. Kveður V að ekki hafi verið sýnt fram á skaðabótaskylda háttsemi af hálfu starfsmanna A og hefur hafnað bótaskyldu.

Álit.

Fyrir liggur samkvæmt gögnum málsins að rennibraut sú sem M slasaðist í var búin til úr plastdúk sem var lagður niður stutta brekku á hól skólalóðinni. Ljóst er m.a. út frá fyrirliggjandi ljósmynd að nokkur halli var í brekkunni. Til að gera brautina sleipa var sprautað á hana vatni og sápu. Ekki liggur fyrir nánari lýsing á því hvernig vatni og sápu var komið fyrir í brautinni. Tveir kennarar stóðu uppi á hólnum efst við rennibrautina til að stýra rennsli barnanna niður brautina og gæta þess að ekki skapaðist örtröð. Ekki liggur fyrir hvernig skipulagi var háttað að öðru leyti til að afstýra því að börn færu sér að voða er þau renndu sér niður. Rík skylda hvíldi á A að gæta ýtrasta öryggis barnanna þegar þau voru að leik í rennibrautinni, sbr. m.a. dóm Hæstaréttar 1997, bls. 683.

Ekki er um það deilt að M slasaðist neðst í rennibrautinni eftir að hún hafði rennt sér niður. Þá verður að telja ljóst af fyrirliggjandi gögnum að hún hafi verið staðin upp þegar annað barn kom aðvífandi og

rakst á hana með þeim afleiðingum að hún féll niður og fótbrotnaði. Ekki verður með vissu ráðið að tréhæll sem hélt dúknum föstum eða önnur nærliggjandi spýta hafi átt þátt í því að M varð fyrir meiðslum. Hvað sem því líður sáu þeir tveir kennarar sem fylgdust með börnunum uppi á hólnum ekki hvernig slysið gerðist. Í ljósi þess að umrædd rennibraut var sleip auk þess sem hún var tiltölulega stutt og í nokkrum halla var brýn nauðsyn að fylgjast grannt með börnunum í brautinni og hafa skýrt skipulag á því hvernig þau renndu sér niður. Ætla verður að slysið hefði ekki orðið ef misbrestur hefði ekki orðið í þessu efni. Samkvæmt framansögðu verður að telja að slysið verði rakið til atvika sem B ber skaðabótaábyrgð á sem eigandi og rekstraraðili A. Ekki er efni til að fella meðábyrgð á M vegna tjónsins. Hún telst því eiga óskoraðan rétt til bóta úr ábyrgðartryggingu A hjá V.

Niðurstaða.

M á rétt á óskertum bótum úr ábyrgðartryggingu B hjá V.

Reykjavík, 16. febrúar 2021.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögm.

Jóhann T. Sigurðsson lögm.